

15 MEI 1926

No. 10

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Vertoef daarom en arbeidt ijverig, opdat gij in uwe bediening moogt volmaakt worden om onder de Heidenen voor den laatsten tijd voort te gaan, zooveel als de mond des Heeren zal noemen, de wet op te binden en het getuigenis te verzegelen, en de heiligen voor het uur des oordeels dat komende is voor te bereiden.”

Leer en Verbonden 88: 84.

HET STERVEN VAN MARTIN HARRIS.

Door William Harrison Homer.

(Broeder Wm. Harrison Homer, die de volgende getuigenis heeft geschreven betreffende Martin Harris, één der drie getuigen van het Boek van Mormon, was geboren in 1845. Hij vervulde een zending in Groot-Brittannië, in 1867-'69. Hij heeft een eerzaam leven geleid en groote werkzaamheden gedaan. Hij en zijn goede vrouw, die eenige jaren geleden hun gouden huwelijk vierden, zijn steeds in redelijke gezondheid te Provo. Broeder Homer was bevoorrecht de getuigenis van Martin Harris te hooren onder de zeldzame omstandigheden, die niet beschreven zijn. „Het is een trillende gewaarwording”, zegt apostel Widtsoe van den Raad der Twaalven, „om Br. Homer de getuigenis van Martin Harris te hooren verhalen. De getuigen van de goddelijke echtheid van het Boek van Mormon zijn allen naar de geestenwereld gegaan en niet velen zijn overgebleven, welke hun getuigenis gehoord hebben. De ongewone onderzanding van Br. Homer is op zichzelf overtuigend, want als hij spreekt raakt het vuur allen aan die luisteren en hij schept behagen in het verhalen van Martin Harris' getuigenis en in het geven van zijn eigen getuigenis aangaande de waarachtigheid van het Boek van Mormon.”)

Ik zag Martin Harris het eerst in Kirtland, Ohio, omstreeks het laatst van December 1869. Op mijn terugkeer van een zending in Engeland, stopte ik in Pennsylvanië, om eenige mijner familieleden te bezoeken. Na het hervatten mijner reis vergezeld één mijner neven, A. Crockett mij, die geen lid der kerk was, tot Kirtland, Ohio. Wij verbleven in Kirtland dien nacht en den volgenden morgen, na 't ontbijt, vroegen wij den waard, wie de bewaarder was van den Mormoonschen Tempel te Kirtland. Hij deelde

ons mede, dat Martin Harris de bewaarder was en toonde ons aan, waar wij den ouden heer konden vinden. Daarop gingen wij naar de deur en klopten aan. In antwoord op ons kloppen kwam er een arm gekleede, vermagerde, kleine man naar de deur van de hut, op wien de winter des levens zwaar drukte. Het was Martin Harris. Op zijn gelaat kon de geschiedenis zijns levens gelezen worden. Er waren trekken van geestelijke verlichting; er waren trekken van scherpe teleurstelling. Er was de hongertrek naar vrede, de tevredenheid, de hemelsche kalmté, die niet meer in zijn leven scheen te kunnen komen. Het was een aandoenlijk vertoon en toch was het een vertoon van sterkte. Want met dat alles had de kleine man iets over zich wat openbaar maakte, dat hij rijk geleefd had en dat zijn leven zulke ondervindingen waren, die slechts tot weinigen komen.

Ik stelde mijzelve voor als een schoonbroeder van Martin Harris Jr. — daar hij mijn oudste zuster gehuwd had — en als een ouderling van de Kerk, die terugkeerde van een buitenlandsche zending. De uitwerking der voorstelling was als electriciteit. Het feit van verwantschap was overtroffen door mijn burgerschap van Utah. De oude man was vervuld van wraak. „Eén van die Mormonen van Brigham Young, hè?” snauwde hij. Dan voer hij met afkeer uit tegen Utah en de grondlegging van het „Mormoonsche” gemeenebest. Vergeefs trachtte ik de aandacht van den ouden man op zijn familie te brengen. Martin Harris scheen geheel overstuur. Hij wilde niet weten dat er iemand voor hem stond, die zijn vrouw en kinderen kende, die de Kerk gevolgd hadden naar Utah.

Na eenigen tijd echter zeide de oude man: „U wenscht den tempel te zien, nietwaar?” „Zeker”, antwoordde ik, „als wij mogen”. „Wel, ik zal den sleutel halen.” Vanaf dat oogenblik, niettegenstaande zijn plotselinge uitbarstingen, was Martin Harris een bron van informatie. Hij leidde ons door de kamers van den tempel en legde uit hoe zij gebruikt werden.

Hij duidde de plaats van de school der profeten aan. Hij toonde ons de plaats, waar de sluier van den Tempel eens had gehangen. Hij verhaalde spannende ondervindingen in verband met de geschiedenis van het heilige gebouw. In de onderste verdieping, zoowel als op andere plaatsen, vertoonden zich vele teekenen van verval; de kalk was van de muren en de zolders afgevallen. Vensters waren gebroken, het houtwerk verkleurd en beschadigd. Of het misschien onder den invloed van deze vervallen toestanden was of niet, zal moeilijk te zeggen zijn, maar wederom werd Martin Harris bewogen om tegen de „Utah-Mormonen” te spreken. Een onrechtvaardigheid, een groot onrecht, was hem aangedaan. Hij had tot president der Kerk moeten gekozen worden. Toen de oude man eenigszins uitgeput was, vroeg ik: „Is het

waar, dat gij eens zeer voornaam waart in de Kerk, dat gij vrijelijk gaaft van al uw middelen en dat gij zeer werkzaam waart in het volbrengen uwer plichten?" „Dat is zeer waar", antwoordde Martin Harris, „alles was toen nog goed. Ik werd geëerd terwijl het volk nog hier was, maar nu ik arm en oud ben, is het veranderd." „Heusch?" vroeg ik. „Hoe kan dat toch zijn? En wat uw getuigenis van het Boek van Mormon aangaat, gelooft gij nog steeds dat het Boek van Mormon waar is en dat Joseph Smith een profeet was?" Wederom was de uitwerking als de bliksem. Een andere oude man stond voor mij. Het was niet langer een man met een ingebeelde droefheid. Het was een man met een boodschap, een man met een edele overtuiging in zijn hart, een man door God geïnspireerd en gezegend met hemelsche kennis. Door het gebroken raam van den Tempel scheen de winterzon klaar en stralend.

„Jongeman!" antwoordde Martin Harris op indrukwekkende wijze, „vraagt u of ik het geloof? Ziet gij de zon schijnen? Juist zoo zeker als de zon op ons schijnt en ons licht geeft en de maan en de sterren ons 's nachts licht geven, juist zoo zeker als de adem ons leven onderhoudt, zoo zeker weet ik dat Joseph Smith een waar profeet van God was, gekozen door God, om de laatste bedeling van de volheid der tijden te openen; zoo zeker weet ik dat het Boek van Mormon door goddelijke macht vertaald is. Ik zag de platen; ik zag den engel; ik hoorde de stem van God. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is en dat Joseph Smith een waar profeet van God was. Ik zou zoowel mijn eigen bestaan betwijfelen, als de goddelijke echtheid van het Boek van Mormon, of de goddelijke roeping van Joseph Smith." Het was een verheven oogenblik. Het was een wonderschoone getuigenis. Wij werden aangegrepen tot zelfs de wortelen van ons haar. De kleine, vermagerde, oude man voor ons was van gedaante veranderd terwijl hij daar stond met zijn armen uitgestrekt naar de zon des hemels. Een lichtglans scheen hem te omringen. Een goddelijk vuur gloeide in zijn oogen. Zijn stem was vervuld met den ernst en de overtuiging van zijn boodschap. Het was de echte Martin Harris, wiens brandende getuigenis niet gebluscht kon worden door geen macht op aarde. Het was het meest spannende oogenblik van mijn leven.

Ik vroeg Martin Harris hoe hij zoo'n wonderschoone getuigenis kon dragen na de Kerk verlaten te hebben. Hij zeide: „Jongeman, ik heb de Kerk nooit verlaten, doch de Kerk heeft mij verlaten." Martin Harris was nu in een kalmere stemming. Hij wendde zich tot mij en vroeg: „Wie zijt gij?" Ik vertelde hem onze verwantschap. „Zoo, mijn zoon Martin heeft uw zuster gehuwd", herhaalde de oude man, mij de hand drukkende. „Dus u kent mijn familie?" „Ja", antwoordde ik. „Zoudt u gaarne uw familie weder

willen zien?" „Ik zou gaarne Caroline en de kinderen willen zien", mompelde Martin Harris, de kinderen bij namen noemende, „maar ik ben te arm." „Dat behoeft u niet in den weg te staan", zeide ik. „President Young zou u maar al te graag de middelen willen verschaffen om naar Utah te gaan." „Praat niet over Brigham Young", waarschuwde Harris, „hij zou niets willen doen dat goed is."

„Stuur hem een boodschap door mij", zoo drong ik aan, nu zeer belangstellend geworden in het plan. „Nee", antwoordde Harris met nadruk, „toch zou ik mijn familie weer wenschen te zien." „Vertrouw mij dan uw boodschap toe", zoo pleitte ik. Harris zweeg even. „Wel", zeide hij langzaam, „ik geloof dat ik het doen zal, zie Brigham Young en vertel hem van onze kennismaking. Vertel hem dat Martin Harris een heel oud man is, die nu ondersteund moet worden door zijn familie en kinderen — ik zou gaarne hulp ontvangen van de Kerk, maar ik wensch geen persoonlijke gunst. Wacht! vertel hem als hij geld zendt, dat hij genoeg stuurt om ook terug te keeren. Ik zou niet willen blijven in Utah." Gedurende 25 lange jaren had hij dien ouden wrok gekoesterd tegenover de leiders der Kerk; mogelijk omdat niemand ooit het geduld had gehad voor hem dat ik hem toonde.

Nadat wij Martin Harris gedag gezegd hadden en een paar schreden van den Tempel gegaan waren, legde mijn neef zijn handen op mijn schouders en zeide: „Ik kan getuigen dat het Boek van Mormon waar is. Er is iets in mij dat mij vertelt dat de oude man de waarheid sprak. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is."

Op den gezetten tijd bereikte ik mijn huis in de 7de wijk te Salt-Lake City en na mijn ondervindingen met Martin Harris verhaald te hebben aan mijn vader, gingen wij tweeën onmiddellijk naar 't kantoor van president Brigham Young, om hem dit mede te deelen. De President ontving ons zeer vriendelijk. Met aandacht luisterde hij naar mijn verslag van het bezoek aan Martin Harris. President Young stelde af en toe een vraag om zekere punten duidelijk te maken. Eindelijk, nadat de geschiedenis verteld was, zeide hij, en het scheen mij toe dat zijn gezicht van genoegen straalde: „Ik wensch dit te zeggen: Nooit was ik meer voldaan over eenige boodschap in mijn leven. Laat hem komen! Ja, zelfs al moest het mijn laatste dollar kosten. Martin Harris heeft zijn tijd en geld vrijelijk besteed ten tijde dat één dollar meer waard was dan één duizend dollars nu waard zijn. Laat hem komen! Ja, zeker zal ik hem laten komen! Wees verzekerd, Martin Harris zal hier spoedig zijn. Het was Martin Harris, die Joseph Smith het eerst geld gaf om hem bij te staan in het vertalen van het Boek van Mormon. Martin Harris was de eerste schrijver om bij te staan met het vertalen van het Boek van Mormon van de origi-

neele platen, zooals het gedichteerd werd door den profect, die geleid werd door den Heiligen Geest. Het was, Martin Harris, die geroepen werd door openbaring om te helpen in het verkiezen en het verordineeren van het eerste quorum der Twaalf Apostelen van de pas georganiseerde Kerk. Het was Martin Harris, die geroepen werd den profect te vergezellen naar Missouri, om bij te staan in het verkiezen van het toegewijde land. Martin Harris heeft eveneens geholpen in de verkiezing van den Eersten Hoogen Raad in de Kerk en hij was ook lid van genoemden Raad. Toen het nieuwe presidentschap der Kerk gekozen was, gevoelde Martin Harris zich zeer teleurgesteld niet geroepen te zijn tot leider, maar heeft toch nimmer het geloof verloochend. Hij heeft zich nimmer vereenigd met eenige andere sekte, maar toen de Kerk naar het Westen ging, bleef Martin Harris achter. Het is waar, dat Martin Harris nooit de Kerk heeft verlaten. Hij was nooit voor zijn lidmaatschap op de proef gesteld; hij was nooit afgesneden."

Gedurende den zomer van 1870 werd ouderling E. Stevenson aangesteld om geld op te halen door inschrijving, om Martin Harris naar Utah te brengen. Ongeveer 200 dollars werden tezamen gebracht en op 30 Augustus 1870 arriveerde Martin Harris te Salt Lake City, in gezelschap van ouderling Stevenson.

Toen Martin Harris Salt Lake City bereikt had, bezocht hij Brigham Young in zijn huis. Zij verzoenden zich en Martin Harris werd uitgenoodigd te spreken in den Tabernakel, waar hij een getrouw getuigenis gaf.

Hij ging naar Smithfield en later naar Clarkston en vestigde zich met zijn zoon Martin Harris Jr. en keerde in den loop des tijds terug tot een volle gemeenschap en vollen omgang met de leden.

Vroeg in Juli 1875, vijf jaren na zijn aankomst te Utah, werd Martin Harris met een soort verlamming geslagen. Het was de laatste ziekte van den eerwaarden getuige, maar door al die moeilijkheden heen bleef hij getrouw aan zijn getuigenis. Te dien tijd woonde ik en mijn klein gezin te Clarkston. Met andere leden van de Clarkston-wijk ging ik dikwijls naar het huis van Harris, om hen de zorg voor den ouden man te verlichten. Wij begonnen te denken dat hij zijn laatste getuigenis gegeven had. De laatste hoorbare woorden, die hij sprak, waren iets aangaande het Boek van Mormon, doch wij konden niet verstaan wat het was; noch waren deze laatste woorden van den bejaarden getuige.

Den volgenden dag, 10 Juli 1875, kwam het einde. Het was in den avond. Het was melktijd en M. Harris Jr. en zijn vrouw N. Homer-Harris, waren weggegaan om te melken en de avondwerkzaamheden te verrichten. In het huis met den geslagen man waren mijn moeder, E. W. Homer, en ik achtergebleven, die zulk een aangename dag had doorgebracht met Martin Harris te

Kirtland. Ik stond bij de bedzijde en hield de rechterhand van den patiënt vast. Mijn moeder stond aan het voeteinde van het bed. Martin Harris was alreeds eenige dagen bewusteloos geweest. Toen wij eerst binnenkwamen, scheen het alsof de oude heer sliep. Hij werd echter spoedig wakker en vroeg om een glas water. Ik ondersteunde den ouden man en mijn moeder hield het glas aan zijn lippen. Hij dronk gretig; daarna zag hij op tot mij en herkende mij. „Ik ken u”, zeide hij, „gij zijt mijn vriend. Ja, ik zag den engel; ik hoorde de stem van God en ik weet dat Joseph Smith een profeet van God is, de sleutelen houdende van het Heilige Priesterschap.”

Dit was het einde. Martin Harris, de goddelijk gekozen getuige van het werk van God, verslaptte en liet mijn hand los. Hij rustte achterover in zijn kussen en precies zooals de zon achter de Clarkston-bergen onderging, zoo ging de ziel van Martin Harris heen. Toen Martin Harris Jr. en zijn vrouw terugkeerden, zagen zij dat hun vader gestorven was, maar terwijl hij stierf, herhaalde Martin Harris, door God bevoorrecht, een onweerlegbare getuigenis van de goddelijke inspiratie en den profetischen geest van den grooten Profeet, Joseph Smith.

(Geteekend WILLIAM HARRISON HOMER.)

Geteekend in het bijzijn van mrs. W. H. Homer, Joseph Homer, Leah Widtsoe en John A. Widtsoe.

(*Improvement Era.*)

(Vertaald door G. D.)

DE DAG DES HEEREN.

„En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.”

De tweede komst van Christus uit den Hemel zal het einde dezer wereld en het begin van de ware wereld wezen, het eeuwige koninkrijk. Het einde van Judea werd bekend gemaakt door menschelijke en aardsche teekens. Maar dezen keer zullen Goddelijke en hemelsche teekens voorafgaan. Want in die dagen „zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en sterren zullen van den hemel vallen; En op de aarde benauwdheid der volken, met twijfelmoedigheid, als de zee en watergolven groot geluid zullen geven; en de menschen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden. En alsdan zal in den hemel verschijnen het teeken van den Zoon des menschen; en dan zullen al de geslachten der aarde weenen, en zullen den Zoon des menschen zien, komende op de wolken des hemels, met groote kracht en heerlijkheid.”

In de onverwachte duisternis zal slechts het zware gedruisch van het water en angstkreten gehoord worden. Het is de dag des Heeren, de dag van Godes wraak, zooals in hun tijd beschreven door Ezechiël, Jeremia, Jesaja en Joël. De dag des Heeren is nabij, en als een verwoesting van den Heere zal hij komen. Een dag van duisternis en somberheid!

Dit is de dag van den Vader, de dag van duisternis in de Hemelen, en van angst op aarde. Maar de dag des Zoons volgt onmiddellijk daarop.

Hij zal dezen keer niet schuil gaan in een stal, maar zal omhoog aan den hemel verschijnen, niet meer in armoede, maar met macht en groote heerlijkheid. „En Hij zal Zijn engelen uitzenden met eene bazuin van groot geluid, en zij zullen Zijne uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden der aarde, van het eene uiterste der hemelen tot het andere uiterste derzelve.” En wanneer de trompetten des hemels al degenen die in de graven slapen, ontwaakt zullen hebben, zal de onherroepelijke scheiding gemaakt worden.

„En wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon Zijner heerlijkheid:

„En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt;

„En Hij zal de schapen tot Zijne rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijne linkerhand.

„Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: Komt gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld;

„Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd;

„Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en gij zijt tot Mij gekomen.

„Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien en gespijzigd? of dorstig, en te drinken gegeven?

„Wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd? of naakt, en gekleed?

„En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen?

„En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u; Voor zooveel gij dit een van deze Mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.

„Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linkerhand zijn:

Gaat weg van Mij, gij vervloekten! in het vuur, hetwelk den duivel en zijnen engelen bereid is;

„Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;

„Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; krank, en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht.

„Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt, en gij hebt Mij niet bezocht.

„Dan zullen ook dezen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdeling, of naakt, of krank, of in de gevangenis, en hebben U niet gediend?

„Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar zeg Ik u: voor zooveel gij dit een van deze minsten niet gedaan hebt, zoo hebt gij het Mij ook niet gedaan.

„En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.” (Zie Matth. 24 en 25.)

Is uw huis in orde? Zijt gij bereid voor de groote komst van Christus? Sommige van onze leiders voorspellen dat die tijd nabij is. Hebt ge den geest van Christus in uw hart? — den geest van mededeelzaamheid, van dienen, van elkander liefhebben? Kent ge uw naaste? Stelt ge belang in zijn welzijn? Hebt ge hem lief? alsmede uw vrienden en verwanten? Maakt ge zelfopofferingen in uw tehuis? Ziet ge uit om anderen gelukkig te maken? Wordt de geest om God te dienen dagelijks bij u gevoeld? Zijt ge trachtende zeer nauwkeurig de voetstappen van uw oudsten Broeder, uw onverlijkelijken Vriend, den Zaligmaker der wereld, op te volgen?

Moge God ons helpen de rechtvaardigen te wezen, wanneer de groote dag zal komen, en mogen degenen, die onder de ongelukkigen gerekend worden, inderdaad zeer, zeer weinig zijn.

Wij beweren dat het redelijk, schriftelijk en waar is, dat 's menschen periode van een aardsch leven maar één staat is in het algemeene plan van den vooruitgang der ziel; en dat geboorte net zoo min het begin is als de dood het einde van een persoonlijk bestaan. God heeft alle dingen geestelijk geschapen, vóórdat zij tijdelijk op de aarde geplaatst waren en de geesten van alle menschen leefden als intelligente wezens, bekleed met de bekwaamheid om te kiezen en met een vrijen wil, alvorens zij in het vleesch geboren waren.

J. E. T.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek, het Avondmaalsvers en Gezamenlijke Opzegging zie „De Ster” van 15 April.

DE OORSPRONG VAN DEN AMERIKAANSCHEN INDIAAN.

De oorsprong van de Amerikaanse Indianen is een probleem, dat de studenten der geschiedenis en der oudheidkunde voor langen tijd verbijsterd heeft. Toen Columbus Amerika ontdekte, waren de oorspronkelijke roode menschen over het geheele vasteland verspreid en sedert dien tijd tot op heden is hun ontstaan een veelbesproken vraagstuk geweest. Geleerden hebben deze vraag veel overwogen en bestudeerd en de theorie is geopperd dat de Indiaan een oorspronkelijke bewoner is, dat hij ontwikkeld is uit de mindere vormen op het Amerikaanse vasteland. Morton en Ameghtno, vermaarde volkenkundigen, hebben beiden deze theorie aangenomen. Niettemin zijn de meeste natuurkundigen tot het besluit gekomen, dat de Indianen slechts een voortzetting van het menschdom vertegenwoordigen, maar dat er een Amerikaanse oorsprong van de Indianen was, is totaal onmogelijk. Er zijn geen ontdekkingen van teekenen of cultuur-overblijfselen van een geologisch of vroeger bestaand mensch van het Amerikaanse vasteland en volgens dr Hrdlicka kan niemand zich rechtvaardigen om zelf de theorie aan te nemen van eenige geologische oudheid van het Amerikaanse geslacht. Hrdlicka is daarom tot de conclusie gekomen, dat de Amerikaanse Indianen een enkel geslacht vertegenwoordigen en dat zij in Azië hun oorsprong hadden. Mogelijk kruisten zij, zegt hij, van de Oostersche kusten van Azië naar Amerika via (over) de straat van Behring en de Aleutiaansche Eilanden en verspreidden zich langzamerhand zuidwaarts over het land. De mensch trekt gewoonlijk niet zooals de vogels doen — hij spreidt zich uit. Hij houdt van gemeenschappelijk leven en is een wezen dat gewoonten kweekt en alleen ver-

huist wanneer hij er toe gedwongen wordt. Terwijl hij opwaarts trok om voedsel te zoeken, kruiste hij ten laatste over naar Amerika. Het volk verspreidde zich en wordt nu gekend als de Algonquin, Iroquois, Siouan en Shoshnian-stammen en verder zuidelijk de Piman-Aztec. Daarna kwam het „Toltec”-type, dat zich in Mexico vestigde en in Centraal-Amerika, alsmede in Peru en andere deelen van Zuid-Amerika. Dit is de theorie der voornaamste moderne school op 't gebied van volkenkunde, zooals die door Hrdlicka en Wissler voorgesteld wordt.

De vraag, betreffende den oorsprong van de Amerikaansche Indianen, is van groot belang voor de Heiligen der Laatste Dagen, want zij houden het er voor dat het Boek van Mormon een oplossing aan het probleem geeft. Dit boek, dat geschreven is door goddelijk geïnspireerde profeten, vertelt hoe de voorvaders der Indianen van Jeruzalem kwamen en naar Amerika kruisten over den Stillen Oceaan onder het besturende doel van God. In den loop des tijds verdeelde dit volk zich in stammen en werden zelfs groote naties die elkander bestreden en betwistten met het doel om de overmacht in de politiek en staathuishoudkunde te behalen. Zij hadden verschillende talen en dialecten; ten laatste verschilden zij in uiterlijk voorkomen, in kleur en gestalte, enz., waardoor zou blijken dat er mogelijk in Amerika ten eenen male verschillende rassen bestaan hebben. Maar de verscheidenheid was meer schijnbaar dan werkelijkheid.

Het Boek van Morman houdt het er voor, dat dezelfde Semitische stichting, die de voorvaders der Indianen in hun geboorteland in Azië hadden, naar Amerika overgebracht was en onder een nieuwe omgeving en toestanden in het nieuwe land ontwikkeld werden. Zooals de Bijbel, maakt het Boek van Mormon God en onsterfelijkheid onderwerpen van geloof en het maakt algemeene en afzonderlijke rechtvaardigheid, zaken, die beoefend moeten worden. Het stelt God gelijk met het beginsel van sterfelijkheid en gaat verder door God te vereenzelvigen met de geschiedenis van menschen vooruitgang en leven, waarin het menschdom van het booze verlost wordt.

Het leert de diepere gewaarwording tusschen den Almachtigen God en de persoonlijke ziel en tracht het Goddelijk doel te ontvouwen in de opkomst en ondergang en in den vooruitgang van naties.

Het Boek van Mormon vertelt hoe de oude volken van Amerika steden bouwden en zich tot een rijk, politiek leven ontwikkelden; hoe na verloop van tijd Jezus Christus Zijn leer aan hun gaf, precies zooals Hij Zijn boodschap van Zaligheid aan de Joden, Grieken en Romeinen gaf. De Kerk van Christus werd gevestigd en Zijn Heilig Priesterschap gegeven aan hen, die gekozen waren voor Zijn werk. Profeten schreven de geschiedenis van hun volk

en hun belangrijkste boodschap is, dat God de Vader en Schepper der wereld en van het mensdom is. De religie van het Boek van Mormon is op het geloof aan één God gebaseerd en bevat de openbaringen van God aan Zijn volk in Amerika. Om als God te worden, is het doel van het Boek en de grootste plicht van den mensch. „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.” Volkenkundigen zijn het met sommige punten één, die in het Boek van Mormon duidelijk zijn. Ten eerste, dat er één geslacht was in oud-Amerika; dat hun voorvaders van Azië kwamen en dat zij een monotheïstischen godsdienst ontwikkelden. Crane houdt het er voor, dat de Indianen teekenen van overeenkomst met het Hebreeuwsche geslacht toonen en vele van de meeste bekende schrijvers van oud-Amerika, zooals Cavalo, De Solis, Clavigere en anderen houden vast, dat het Amerikaansche geslacht van Hebreeuwschen oorsprong is. Zooals de Bijbel nu bewezen wordt waar te zijn en zijn schoonheden en waarheden toont door geleerden in de volkenkunde, die hun werk voortzetten in Palestina en oud-Babylon, alzo zal eenmaal het Boek van Mormon de noodige gegevens leveren voor de natuurkundigen, die veel zullen doen om de waarde van het boek te toonen als de Heilige Schriften.

(Overgenomen uit de „Deseret News“.)

HET BONDGENOOTSCHAP DER WERELD. *)

Een duizend jaar van vrede.

Wij gelooven..... dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen. (Artikel 10.)

Door den donkeren gloed van rook en vuur, waarin de naties gehuld zijn geweest temidden van den afschuwelijken stank van bloed, die de wereld verdorven heeft, heeft het mensdom redenen gehad zich te verheugen in de verlichtende stralen der troostende verzekering, dat een tijdperk van vrede gevestigd zal worden, want rechtvaardigheid zal regeeren en 's menschen geboorterecht voor vrijheid zal ongeschonden zijn.

Uit noodzakelijkheid zal deze gezegende staat alleen verkregen worden na een rechtmatige voorbereiding, want in de wijsheid van God zou het juist zoo ongerijmd zijn om het mensdom een niet gewaardeerde en ongewenschte gunst op te dringen, als om op willekeurige wijze hen te straffen met een onverdienden vloek.

De komst van den Heere Jezus Christus om persoonlijk op aar-

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

de te regeeren, is op handen, want de Schriften verklaren het zoo. Profetiën in betrekking met deze boven 't hoofd hangende gebeurtenis, bepalen een periode van duizend jaar, onderscheidend bekend als het Duizendjarig rijk, die in zekere omstandigheden zal verschillen van den voorafgaanden, zoowel als den daarna volgende tijd. Terwijl deze periode in geen geval een beperking van 's Heeren regeering aantoon, wordt er de duur van een bijzonder deel van 's Heeren dienst bepaald, juist zooals het tijdperk van Zijn bediening in het vleesch gemeten kan worden in termen van dagen en jaren.

Tot den rechtvaardigen Enoch, die met God wandelde en van de aarde genomen was (Gen. 5:24; Heb. 11:5), werd de zekerheid van de duizendjarige regeering voor meer dan dertig eeuwen voor 's Heeren geboorte in deze sterfelijkheid geopenbaard, zooals het geschreven is: „En het geschiedde, dat Enoch den dag van de komst van den Zoon des Menschen zag, in het laatste der dagen, om op aarde in gerechtigheid te wonen, voor eenen tijd van duizend jaren.” (P. v. G. W. Boek van Mozes VII:65.)

In een heerlijk visioen voorzag de apostel Johannes de persoonlijke regeering van Christus gedurende welken tijd Satan gebonden zal zijn:

„En ik zag tronen, en zij zaten er op; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus, en om het woord Gods, en die het beest, en deszelfs beeld niet aangebeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hunne hand; en zij leefden en heerschten als koningen met Christus, de duizend jaren. Maar de overigen der dooden werden niet weder levend, tot dat de duizend jaren geëindigd waren.” (Openb. 20:4-5 en zie ook Vers 2.)

Het Duizendjarig rijk zal een Sabbat-tijdperk wezen, wanneer de aarde zal rusten; en de menschen, bevrijd van Satan's tirannie, zullen, indien zij willen, in rechtvaardigheid en vrede leven. Den mensch, aan wien heerschappij gegeven was over de aarde en alle beesten, zal met liefde regeeren, want vijandschap tusschen hem en de woeste schepping zal verdwijnen, en de wreedheid en het vergif der beesten zal weggedaan worden. Zoo heeft de Heere het verklaard door den profeet Jesaja. (Zie Jes. 65.)

We zijn er zeer zeker van dat het duizendjarig rijk ingewijd zal worden door de komst van Christus, en Satan's macht over de menschen zal belet worden, en verder, nadat de duizend gezegende jaren over zijn, zal Satan voor een tijd losgelaten worden, en zulke die het verkiesen hem te volgen, zullen in 't einde met hem de eeuwige verdoemenis ingaan. (Zie Openbaring 20:7) en overweeg deze woorden van den Heere Jezus Christus, welke in deze bijgaande eeuw gesproken zijn:

„Want te Mijner tijd zal Ik op de aarde ten oordeel komen, en Mijn volk zal verlost worden en met Mij op de aarde regeeren. Want het groote duizendjarig rijk, waarvan Ik door den mond Mijner dienstknechten gesproken heb, zal komen; Want Satan zal gebonden worden, en wanneer hij wederom ontbonden is, zoo zal hij slechts voor eenen korten tijd regeeren en dan komt het einde der aarde..... Geeft gehoor aan deze woorden: Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld. Vergadert deze woorden op in uwe harten, en laat de ernst der eeuwigheid in uwe gedachten doordringen.” (Leer en Verbonden 43: 29-34.)

De volgende openbaring is van gelijke waarde:

„Want Ik zal Mijzelven met macht en groote heerlijkheid van den hemel openbaren, met al de hemelsche heirscharen, en in gerechtigheid met de menschen duizend jaren op aarde wonen, en de goddeloozen zullen niet staan..... En wederom, waarlijk, waarlijk, zeg Ik u, dat wanneer de duizend jaren geëindigd zijn, en de menschen beginnen God wederom te verloochen, dan zal Ik de aarde slechts voor een korten tijd sparen; En het einde zal komen, en de hemelen en de aarde zullen verteerd worden en vergaan, en er zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn.” (Leer en Verbonden 29: 11, 22, 23.)

Het is duidelijk uit de aanhalingen, die van alle Schriften gegeven zijn aangaande dit onderwerp, dat het Duizendjarig rijk de voleinding zal voorafgaan, waarvan gesproken is als „het einde der wereld”. In het tijdperk van vrede zullen sterfelijke, zoo-wel als onsterfelijke wezens de aarde bewonen en alhoewel zonde niet geheel te niet gedaan is, noch de dood verbannen is, zal de macht van rechtvaardigheid heerschen; ofschoon Satan later ten deele macht over het menschdom zal herwinnen, zal zijn tijd kort wezen en de aarde ten slotte hersteld worden tot hare paradijs-heerlijkheid en een geschikte verblijfplaats worden voor de verheerlijkte kinderen van onzen God en Zijn Christus.

Vooruitgang in deze sterfelijkeit, d.w.z. ware vooruitgang, vordering van de ziel in 't ontwikkelen der eigenschappen van goddelijkheid en 't doen van rechtvaardigheid, die aan de andere zijde van het graf en na de opstanding zal voortduren, is afhankelijk van het overeenstemmend leven met geestelijke wetten, juist zoo-als lichamelijke gezondheid afhankelijk is van 't onderhouden der natuurlijke wet. Tusschen deze twee is een groot verschil van graad, maar niet zoozeer in soort. Lichamelijke oefening is onmisbaar voor de ontwikkeling van het lichaam en net zoo zeker is geestelijke activiteit vereischt voor de gezonde en normale ontwikkeling der ziel.

J. E. T.

UW KONINKRIJK KOME. *)

Zoo bidden wij nog steeds.

„Onze Vader die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome.” (Mattheus 6:9.)

Aldus leerde de Meester Zijn discipelen bidden en het gebod is nimmer ingetrokken. Het voorbijgaan der eeuwen heeft de noodzakelijkheid bewezen van een immer toenemende vurigheid in de smeekbede Uw Koninkrijk kome!

Maar indien dit smeekschrift iets meer dan woorden is, bevat het een bekentenis van den smeeker, dat het bepaalde koninkrijk nog niet op aarde gevestigd is en dat het opgericht zal worden in den loop des tijds. En indien er een koninkrijk zal zijn, moet er een levende, regeerende Koning wezen.

In het Evangelie volgens Mattheus verschijnt herhaaldelijk de phrase „Koninkrijk des Hemels”, terwijl in de geschriften der andere evangelisten en door al de hoofdstukken heen de overeenstemmende uitdrukking „Koninkrijk van God”, „Koninkrijk van Christus”, of enkel „Koninkrijk” is. In vele gevallen worden deze aanwijzingen gebruikt met dezelfde beteekenis, alhoewel een verschil in andere merkbaar is. De termen, die in de Schriften op verschillende wijze gebruikt worden, bevatten:

1^o. Een beteekenis, die zoo goed als gelijk staat met die van de „Kerk van Jezus Christus”;

2^o. de aanwijzing van het letterlijke koninkrijk, stoffelijk en geestelijk, waarover de Heere Jezus Christus door persoonlijke bediening zal regeeren, in dagen die nog toekomstig zijn.

In de eerste plaats is het „Koninkrijk”, waarvan schriftelijk gewag wordt gemaakt, reeds als een organisatie onder de menschen gevestigd en is op heden in een staat van oorlog tegen zonde, met haar macht en hulpmiddelen gemobiliseerd ter verdediging en voor de zaligheid van het mensdom. Wanneer we op eenvoudiger wijze van de Kerk spreken als het Koninkrijk, verwijzen we naar een instelling, die alreeds op aarde bestaat, niet een die nog komen moet.

De Kerk van Jezus Christus beweert geen recht te bezitten om naties te beheerschen en haar rechtsbevoegdheid in tijdelijke dingen is beperkt in zaken van organisatie en discipline in zichzelf, zulke die noodzakelijk zijn in het handhaven en voor den eeuwigen duur van iedere gemeenschappelijke vereeniging.

Het Koninkrijk van God en de Kerk van Christus zijn feitelijk synoniem. Wij bidden niet dat die organisatie zal komen, want zij bestaat nu. We bidden en streven voor haar groei en uitbreiding.

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

voor het verspreiden harer zaligmakende beginselen en dat zij aangenomen zal worden door heel het menschelijk geslacht. Maar het Koninkrijk des Hemels is grooter dan de Kerk, zooals de laatstgenoemde heden bestaat en wanneer zij ten volle gevestigd is, zal er een uitbreiding gezien worden. Voor haar komst wordt nog steeds gebeden.

Deze betrekking is duidelijk gemaakt door een openbaring aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gegeven in 1831:

„Geeft gehoor, en ziet, eene stem als een van omhoog, die krachtig en vol van macht is, wiens voortgang tot de einden der aarde is, ja, wiens stem tot de menschen is: Bereidt den weg des Heeren, maakt Zijne paden recht. De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn aan den mensch op aarde toevertrouwd, en vandaar zal het Evangelie tot de einden der aarde voortrollen, gelijk de steen welke zonder handen van den berg is afgehouwen, zal voortrollen, totdat het de geheele aarde heeft vervuld.....

Roept den Heere aan, dat Zijn koninkrijk op de aarde moge voortgaan, dat de inwoners daarvan hetzelfde mogen ontvangen, en voor de toekomstige dagen voorbereid worden, wanneer de Zoon des menschen van den hemel zal nederkomen, gekleed in den luister Zijner heerlijkheid, het koninkrijk van God dat op aarde gevestigd is, te ontmoeten. Daarom moge het koninkrijk van God voortgaan, dat het koninkrijk des hemels moge komen, dat Gij, o God, alzoo op de aarde moogt verheerlijkt worden gelijk in den hemel, dat Uwe vijanden mogen onderworpen worden; want U is de eer, macht en heerlijkheid, voor immer en altoos. Amen.” (Leer en Verbonden 65.)

Wanneer de Messias komt om te heerschen en te regeeren, zal Hij komen met de heirscharen van rechtvaardigen, die alreeds de verandering van den dood medegemaakt hebben; en de rechtvaardigen, die nog in het vleesch zijn, zullen opgenomen worden om Hem te ontmoeten, en zullen met Hem afdalen als deelnemers Zijner heerlijkheid. Dan zal het Koninkrijk van God op aarde één gemaakt worden met het Koninkrijk des Hemels.

Het Koninkrijk des Hemels op aarde zal letterlijk een bestuur zijn, dat bediend zal worden onder de verheven leiding van Jezus Christus den Koning. Men zal zich niet langer wederrechtelijk macht toeëigenen om heerschappij uit te oefenen over zijn medemensch, noch zal men zichzelf optooien met kronen en scepters.

Dat de uitgebreidheid en rechtsbevoegdheid van het Koninkrijk over de geheele wereld zal wezen, werd door Daniël aan Nebukadnezar verklaard, waarna hij beschilderde wat er in het laatste der dagen geschieden zal, aldus sprak de profeet:

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord

worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en teniet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan. Daarom hebt gij gezien, dat uit den berg een steen zonder handen afgehouden is geworden, die het ijzer, koper, leem, zilver en goud vermaalde; de groote God heeft den Koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal: de droom nu is gewis, en zijne uitlegging is zeker." (Dan. 2:44-45; zie ook vers 28.)

UTRECHTSCH E CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 30 Mei zal de Utrechtsche Conferentie plaats hebben. Vergaderingen zullen als gewoonlijk in het Gebouw van K. & W. Mariaplaats gehouden worden.

Aanvang der Morgenvergadering zal om 10 uur zijn, des middags om 2 uur en de bijeenkomst des avonds om 7 uur.

Op Zaterdag 29 Mei zal om 2 uur 's middags een zendelingenvergadering plaats hebben in de zaal in de Kruisstraat.

Noodigt uwe vrienden uit! Bereidt u voor deze Conferentie!

OVERLEDEN.

Na een ziek zijn van eenige maanden overleed Zuster Catherina Maria Rodrigo op Vrijdag 7 Mei te Rotterdam. Zij werd den 24sten Augustus 1912 te Amsterdam geboren en werd door ouderling Willem J. J. van Rij den 15den Januari te Rotterdam gedoopt en den volgenden dag door hem bevestigd.

Te Schiedam overleed zusje Helena Schippers op 5 April.

De kleine werd 10 Juni 1925 te Schiedam geboren en later door ouderling W. G. Perkins bevestigd.

INHOUD.

| | | | |
|--|--|------------------------------|-----|
| Het sterven van Martin Harris blz. 145 | | Het bondgenootschap der | |
| De Dag des Heeren . . . „ 150 | | Wereld „ | 155 |
| Zondagsschoolwerk . . . „ 153 | | Uw Koninkrijk kome . . . „ | 158 |
| De oorsprong van den Ameri- | | Utrechtsche Conferentie-aan- | |
| kaanschen Indiaan . . . „ 153 | | kondiging „ | 160 |
| | | Overleden „ | 160 |

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementen per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.